

Відьма і вампірка

Francesca Flores

The Witch and the Vampire

A novel

Wednesday Books

New York

2023

Франческа Флорес

Відьма і вампірка

Роман

Переклала з англійської
Катерина Корнієнко

Лабораторія
Київ
2023

УДК 82-31
Ф73

Флорес Франческа

Ф73 Відьма і вампірка / пер. з англ. Катерина Корнієнко. — К. : Лабораторія, 2023. — 296 с.

ISBN 978-617-8299-06-4 (паперове видання)

ISBN 978-617-8299-24-8 (аудіокнига)

ISBN 978-617-8299-07-1 (електронне видання)

Ава та Кає молоді відьми, колись кращі подруги. Два роки тому вампіри знищили магічний бар'єр, що захищав їхнє тихе містечко, матір Кає вбили, а Аву було обернено на вампірку. Відтоді подруги більше не бачились. Матір Ави переховувала доньку від світу, бо та стала однією з небагатьох відьом, що не втратили магічних здібностей після обернення. Кає стала відьмою Полум'я і прийняла своє призначення — вбити всіх вампірів, що несуть загрозу місту, і помститися за матір. Тепер Ава — її ворог. Вона одна з них.

Давні подруги вимушені разом пройти крізь магічний ліс, сповнений жахів і таємниць. Але їхні плани, просякнуті брехнею і змовами, кардинально змінюються, коли виявляється, що весь їхній світ — омана. А щоб вибратися і залишитися живими, необхідно зробити неможливе — довіритися одна одній.

«Відьма і вампірка» — темне фентезі, у якому квір-культура, переплетена з сюжетом казки «Рапунцель», відкриває магічний світ, що приховує значно більше, ніж звичне «і жили вони довго і щасливо».

УДК 82-31

Перекладено за виданням: Francesca Flores. *The Witch and the Vampire* (New York, NY: Wednesday Books, 2023; ISBN 978-1-250-22051-6). Wednesday Books is an imprint of St. Martin's Publishing Group. Видавництво не відповідає за погляди авторів і не конче їх поділяє. Міри й ваги переведено з імперської системи в метричну.

Літературна редакторка Валерія Юхта. Коректорка Катерина Плахта. Верстальниця Олена Білохвост. Технічний редактор Микола Климчук. Художня редакторка Тетяна Волошина. Дизайн обкладинки indigo dolorous. Маркетинг Ірина Юрченко, Анастасія Кулик, Юлія Баженова. Завредакції Віталій Тютюнник. Випускова редакторка Юлія Нестелеєва. Координаторка редакції Марина Кичак. Відповідальний за випуск Антон Мартинов.

Підписано до друку 12.09.2023. Формат 60×90/16. Друк офсетний. Тираж 3000 прим.
Замовлення № 213/09. Надруковано в незламній Україні видавництвом «Лабораторія» на ПП «Юнісофт», вул. Морозова, 13-б, м. Харків, Україна, 61036.
Свідоцтво ДК № 5747 від 06.11.2017. Термін придатності необмежений.

тов «Лабораторія», пр. Степана Бандери, 6, м. Київ, Україна, 04073,
тел. (097) 975-52-23, info@laboratoria.pro. Свідоцтво ДК № 7100 від 14.07.2020.
Висновок Держ. сан.-епідем. експертизи № 12.2-18-1/28536 від 17.12.2020.

Літературно-художнє видання

ISBN 978-617-8299-06-4 (паперове видання)

ISBN 978-617-8299-07-1 (електронне видання)

ISBN 978-617-8299-24-8 (аудіокнига)

Усі права застережено. All rights reserved

© Francesca Flores, 2023

© Корнієнко К. І., пер. з англ., 2023

© тов «Лабораторія», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2023

Зміст

Частина перша. Башта і стіна

Розділ 1. Ава	11	Розділ 5. Ава	54
Розділ 2. Кає	23	Розділ 6. Кає	64
Розділ 3. Ава	33	Розділ 7. Ава	69
Розділ 4. Кає	42	~	

Частина друга. Кров і вода

Розділ 8. Кає	77	Розділ 14. Кає	127
Розділ 9. Ава	83	Розділ 15. Ава	138
Розділ 10. Кає	90	Розділ 16. Кає	146
Розділ 11. Ава	101	Розділ 17. Ава	151
Розділ 12. Кає	112	Розділ 18. Кає	161
Розділ 13. Ава	122	~	

Частина третя. У клітці

Розділ 19. Ава	169	Розділ 24. Кає	202
Розділ 20. Кає	178	Розділ 25. Ава	206
Розділ 21. Ава	186	Розділ 26. Кає	214
Розділ 22. Кає	189	Розділ 27. Ава	220
Розділ 23. Ава	195	~	

Частина четверта. Корінь і гніт

<i>Розділ 28. Кає</i>	229	<i>Розділ 34. Кає</i>	259
<i>Розділ 29. Ава</i>	237	<i>Розділ 35. Ава</i>	262
<i>Розділ 30. Кає</i>	241	<i>Розділ 36. Кає</i>	270
<i>Розділ 31. Ава</i>	246	<i>Розділ 37. Ава</i>	277
<i>Розділ 32. Кає</i>	252	<i>Розділ 38. Кає</i>	284
<i>Розділ 33. Ава</i>	255	<i>Розділ 39. Ава</i>	289
<i>Подяки</i>	292		

Присвячується

М. Л. С. та Н.

Частина перша

БАШТА І СТІНА

1 Ава

Темрява блукає лісовою хащею. Їм'я їй Касіопея, королева мертвих із кров'ю на губах. Вона веде їх полювати на людей та відьом, що збилися зі шляху. Заманює тих нескінченними криками болю у свої спрагли обійми. Їхня кров проливається, тіні сковують їх — але спрага ніколи не згасає.

Записник, автор невідомий

У низу рипить підлога; я закриваю записник й уважно дослухаюся, чи не почую ще щось. Зенос, певно, вже прокинувся. Тож скоро вони з мамою піднімуться на горище, і знову доведеться вдавати з себе ідеальну слухняну донечку.

Я стаю на ліжку і відсуваю незакріплену черепицю на даху. В обличчя летить пил, коли я ховаю туди записник — це історія королеви вампірів Касіопеї й усіх вампірів Арборрена. Перевіряю інші свої скарби: ляльку мені подарувала мама, коли ми ще любили одна одну, рубінове намисто вона привезла з однієї зі своїх подорожей. В'язаний шарф — подарунок Кає, моєї давньої шкільної подруги.

Якщо сьогодні в мене вийде втекти, більшість речей доведеться лишити. Стрімко стискаю руку ляльки, потім повертаю черепицю на місце й зістрибую з ліжка.

Скоро мати підніметься сюди, щоб скористатися мною. Хоч вона й каже, що тримає мене тут, щоб захистити, але я знаю правду: я потрібна їй більше, ніж вона мені.

Я беру у кутку мітлу і підмітаю, але щокілька секунд визираю у вікно, що виходить на захід. Срібні ґратки частково закривають поле зору, але все одно видно, як аж до горизонту тягнеться ліс. Моє мертве серце бринить, коли бачить височезні

дуби, осяяне світанком золотаво-зелене листя і ледь мерехтливий бар'єр, що огортає все навколо. Уявляю, як солодко і димно пахнуть дерева. Як же мені кортить піти до них.

З підмітанням покінчено, і я поправляю складені купою шарфи й рукавички, які зв'язала, щоб якось вбити час. Намагаюсь не зважати на те, як пульсує в горлі: знак, що мені вже потрібна кров. Волосся в мене довге, майже до підлоги, і коли я ходжу кімнатою, воно чіпляється за розхитані цвяхи й стосики книжок. Але я вже звикла, тож мене це не турбує. Я просто смикаю його, щоб звільнитися, і ледь стримую посмішку, коли на підлозі лишаються вирвані прядки. Обрізати волосся мені заборонено, але я можу позбуватися його хоч так.

Далі я змахую пил з підручників з літератури й математики. Їх мені дала мати, але я не торкаюся книг, бо вчитала в записнику єдине, що варто знати: деś у лісі на мене чекає світ вампірів.

Мерехтливий бар'єр довкола лісу оберігає людей, але водночас саме там, у хащах, вампіри живуть вільно. Королева Касіопея очолила кровопивць після того, як їх замкнули, і перетворила ліс на притулок, де немає смертних, що бажають їх знищити. Той бар'єр захищає і людей, і вампірів.

Уночі, коли довкола тихо, хтось із лісу пошепки кличе мене.

Я чую їх уже два роки. Тисячі голосів, що лунають поміж дерев. Ніколи не можу розібрати, що вони говорять, але діти в школі розказували одне одному страшні історії. Ніби якщо підійти до дерев надто близько і вампіри тебе покличуть, то тебе вже ніщо не врятує; твоя кров тепер належить їм.

Певно, що вночі я чую, як мене кличуть вампіри. Певно, що це вони.

Я втечу і приєднаюсь до них. Записник допоможе знайти королеву вампірів і її землі. Я піду до голосів.

Чутно, як мати внизу збирає документи, пише листи й спаковує одяг у валізу. Як і я, вона ніколи не спить.

Важкі кроки на сходах піді мною змушують запанікувати. Дерев'яні сходи вже старі, стогнуть під кроками. Мабуть, Зенос. Мати ніколи не шумить так сильно. Я знову згадую свій план.

«Іди до шафи, Аво, прочини її».

Майже перечепившись через волосся, я кидаюсь до шафи, що стоїть між дверима і туалетним столиком. Відчиняю її ледь, щоб можна було протиснути руку.

Мій вітчим відчиняє двері й, човгаючи, заходить. Ніс і рот у нього щурячі, очі сірі, у темному волоссі видно сивину, а сам він худий, хоча й дуже сильний. В одній руці він тримає свічку, крихітний вогник дрижить, додаючи западини під очима. В іншій руці в нього глиняна чашечка.

— Під дверима чекала? — питає він, піднявши брови.

Зенос зачиняє за собою двері, і я напружуюсь.

— Жадібна істотка.

Слова звучать образливо, але я знаю, що він просто намагається мене роздратувати. У його руках чашка, по вінця наповнена густою червоною рідиною, від якої рот наповнюється слиною, а думати важко. У яснах прокльовується знайомий тупий біль: іклам свербить у щось впитися. Мідний запах крові мені ніколи не подобався — щось у ньому здається дуже зловісним. Нагадує, що я справді п'ю людську кров.

Стримую тремтіння, кажу собі: я ніколи не вбивала людей і не шкодила їм. Мене зробили вампіркою проти волі. Я не винна, що мушу пити це, щоб вижити.

Заглушивши шепіт сумнівів і провини, тягнуся за чашкою до Зеноса. Він затримує її на секунду довше, ніж міг би, тягне її одночасно зі мною. Мої очі розширюються. Він би не став відбирати в мене кров, правда? Це якийсь його новий дослід?

— Можеш не приховувати спрагу, — насмішкувато пирхає він і ледь торкається брудними пальцями моїх, поступаючись чашкою. — Дивовижно, як кров наповнює твої вени й змушує тіло працювати, ніби це добре налаштована машина.

Я ігнорую його і п'ю. Смакую кров: лиш торкаючись язика, вона пробуджує всі відчуття всередині, осяює мене, ніби після того, як востаннє пила, я провалилася у темну печеру. Світ стає яскравішим: я відчуваю кожну пилинку, що сідає на шкіру, помічаю кожну мурашку, що повзає між дошками на підлозі, чую,

як мати пише щось двома поверхами нижче. Впевненість напо-
внює мене всю до останньої клітинки, і втеча раптом здається
не просто можливою, а простою.

Я відчуваю, ніби я знову жива.

Може, через те, що я п'ю кров, люди вважають мене злою, але
я почуваюсь так добре, що на якусь мить мені байдуже.

Зенос захоплено стежить за тим, як змінюється вираз мого
обличчя. Я завжди стараюсь не дивитися в дзеркало, коли п'ю,
але я знаю, як виглядаю: під очима проступають вени, зіни-
ці розширені, ікла ростуть і визирають з-під губ. Скоро все це
знов стане непомітним. Байдуже, що Зенос витріщається: якщо
я буду розумною і слідуватиму плану, то виберуся звідси, і біль-
ше він ніколи мене не побачить.

— Мама вже майже готова вирушати? — стараюсь говорити
приязно, щоб він нічого не запідозрив.

— Так не терпиться, щоб Євгенія поїхала? — питає Зенос і на-
ближається до мене і до шафи. Я з усіх сил намагаюсь не диви-
тися туди, щоб не видати себе. — Без неї ми обоє нудьгувати-
мемо. Я, звісно, ходитиму до міста, але ж у тебе розваг небагато.
То я іноді буду запрошувати тебе вниз, щоб ти могла посидіти
зі мною, згода?

— Звучить чудово, — кажу, силувано усміхаючись. Я кра-
ще просиджу під замком на горищі ще два роки, ніж залишу-
ся з ним наодинці.

Він уже йде, але спиняється у дверях і каже:

— Побачимось за чотири години.

Він виходить, і я маю лише кілька секунд. На дні шафи ле-
жить цупкий папір, який я розфарбувала під дерево, щоб не
впадав в очі. Дістаю з-під нього ганчірку і шпильку для волос-
ся. Кидаюсь до дверей і хапаю за срібну ручку просто перед тим,
як вони зачиняться. Існує небагато способів знесилити вампіра,
і срібло — один з них, але я стискаю зуби від болю і пхаю ган-
чірку в замкову щілину. А тоді стукаю шпилькою по ручці, звук
виходить такий, ніби двері замкнулися. Мама завжди переві-
ряє, чи замкнула двері, і тільки потім спускається, але Зенос

настільки впевнений, що контролює мене, що не тривожиться через такі дрібниці.

Двері зачиняються, але зім'ята ганчірка так і не дала їм замкнутися. Коли сходи перестають рипіти від кроків Зеноса, я повертаю ручку. Двері відчиняються без жодного звуку. Мене заповнює полегшення; схоже, мій план таки спрацює.

Я повертаю ганчірку і шпильку під фальшиве дно у шафі, а потім замикаю двері, щоб мама не помітила, що щось не так.

Рука палає від болю, але з цим нічого не вдіяти, та й у мені стільки адреналіну, що я майже не зважаю на це. Перевірка пройшла прекрасно. Тільки й залишилося, що зачекати, поки мама поїде.

За мить я чую її легкі кроки на сходах. Перед тим, як вона зайде, я кидаюсь до туалетного столика і беру щітку для волосся, вдаючи, ніби спокійна. Вона відчиняє двері і йде до мене, а я усміхаюсь їй у дзеркалі.

— Доброго ранку, солоденька.

Вона обіймає мене за плечі, на мить стискає долоні. Ніби по шкірі повзають мурахи — так це відчувається. Ніби вона намагається щось знайти.

Ми дуже схожі. В нас обох серцевидні лиця, золотаво-коричнева шкіра і пряме чорне волосся з проділом посередині, тільки в неї воно по лікті, а моє звисає аж до щиколоток. Коли я ще не була вампіркою, шкіра в мене була сяюча, з теплим підтоном. Тепер вона тьмяна, і скільки не щипай щоки, рожевими вони не стануть. На губах ані кровинки, як у мерця. А от мама... вона вміє. Чавить ягоди й підфарбовує губи та щоки. А ще годинами перед дзеркалом тренувалася вдавати, ніби дихає, тож тепер ніхто б не здогадався, що її легені не працюють. Навіть тепер я бачу, як підіймаються й опускаються її груди. Вона вже скоро їде, тому тренується навіть переді мною. Її карі очі лагіднішають, коли зустрічають мій погляд у дзеркалі.

— Підберу щось гарне, щоб ти вдягла, — каже вона.

Я киваю й починаю розчісувати волосся. Зазвичай на це потрібно десь пів години. Мама перериває шафу, я мало не впускаю щітку. Якщо вона помітить фальшиве дно...

Але вона лише витягає білу блузку з рукавами-дзвонами й високим чорним комірцем і довгу чорну спідницю-плісе. Віддавши мені одяг, знімає одну зі своїх каблучок. Вона чорна, у центрі сяє рубін з вигравіюваною літерою «А», на яку починається моє ім'я.

— Дуже тобі пасуватиме, — каже мама й усміхається, віддаючи мені перстень.

В мене сіпається губа.

— Мене бачиш тільки ти й Зенос.

— Так, але...

Її очі на мить темнішають, але вона трусить головою.

— Зроби це для мене, будь ласка. Якщо носити такі нейтральні кольори, шкіра виглядатиме живою. Давай, вдягни.

Ковтнувши нарікання, беру речі. Поки я одягаюсь, вона обходить кімнату, щось наспівуючи під ніс. Як і Зенос, на перший погляд вона здається нормальною. Але коли мама щоранку обходить горище, то скидається на лева, який готується напасти на стадо оленів.

Вона уважно оглядає, чи не розхитався якийсь цвях на срібних ґратках у вікнах. Зазирає під ковдри на ліжку, шукає між подушок, чи я не вкрала щось, що допоможе мені втекти звідси. Роздивляється книжки у кутку, деякі гортає.

Вона раптом зиркає на мене, але я встигаю відвести погляд і подивитися у вікно.

З четвертого поверху нашого вузького будиночка добре видно, як світанкове світло заливає місто Арборрен. Під темно-оранжевою черепицею ховаються блідо-жовті й білі будівлі, Ясна рада й Срібний район, де живуть шахтарі. А он ринок, я ходила туди щодня після школи, бо не хотіла повертатися додому, он вулички, де ми гуляли з Кає та Трістаном, моїми друзями. Арборрен — велике місто на сході Ерланіської імперії. Люди й відьми смертні, і не бачать далі своїх кварталів, тому помічають лише яскраві кольори й спів пташок.

Мій зір гостріший, тож я бачу, що на гарних стінах лишилися плями, а на дахах попіл після останнього спалення вампіра.

Від думки про це крутить живіт. Вони б ніколи не прийняли мене. Я можу податися лише до лісу — притулку вампірів і їхньої королеви, Касіопеї.

Я знайду її та попереджу про маму і її наміри.

Мама нарешті облишає обшук і задоволено гмикає. Я намагаюсь не виказати полегшення.

— Дуже личить, — каже мама.

Я вдягнула блузку, спідницю й каблучку. Лишилося тільки розчесатися.

— І причешися, коли я поїду. Ти така гарна, коли розчісуєш волосся, зовсім як була в дитинстві.

Я хочу скривитися і заперечити, але стримуюсь. Я безліч разів просила обрізати мені волосся, але мама хоче, щоб воно було ось таким довгим, і мені нічим зрізати його самій. В дитинстві моє волосся теж було до п'ят, але тоді я часто його обрізала, щоб краще давати йому ради. Тепер воно заважає робити геть усе, але мамі подобається, яке воно довге. Воно нагадує їй, що я була дитиною до того, як стати вампіркою.

Цікаво, чи простіше їй тримати мене в башті, коли я виглядаю гарненькою й невинною.

Вона підходить ближче, розгладжує складочки на моїх рукавах, а потім обіймає. Стає важко дихати. Я обіймаю її трохи довше, ніж зазвичай. Я хочу втекти, але... Іншого дому в мене ніколи не було.

Вона розриває обійми й задумливо закладає мені волосся за вуха.

— Мене не буде тиждень. Зенос нагляне за тобою.

— Не хочу, щоб Зенос за мною наглядав, — ледь чутно бурмочу. — Не люблю його.

— Він лише людина, Аво. Він не здатен нашкодити тобі.

Я вчергове ковтаю питання про їхній шлюб. Вони познайомилися три роки тому, мені тоді було п'ятнадцять, мама тільки стала вампіркою. Вони одружилися вже через місяць. Він зберігає її таємниці, а вона дозволяє йому бути поряд. Мабуть, тому, що він небіж імператора, це корисне знайомство. Я розказувала

їй, що робить Зенос, коли її немає, про його досліди й ігри, але мама не повірила мені.

Вона кладе руки мені на плечі, і я завмираю, бо знаю, що буде далі. Спершу я відчуваю, як пече у грудях. На лобі виступає піт. Я стискаю руки в кулаки, закусую нижню губу.

— Розслабся, — мамин голос твердий. — З тобою все буде добре.

Я змушую себе розслабити плечі й дозволяю їй зробити те, що вона робить щотижня. Вона заплющує очі, поки сяйливе світло, що б'є з моїх грудей, поширюється на плечі, а потім і на її руки. Я вже почуваюсь такою слабкою, що впала б, якби вона не стискала мене так міцно. Заплющивши очі, я просто чекаю на кінець.

Відьми входять у повну силу, коли їм виповнюється п'ятнадцять. Це найважчий час для відьом Арборрена: звичайна школа закінчується, і ми вчимося опановувати свої магічні навички. Пізніше наша сила зменшується і стає стабільнішою, хоча, якщо докласти достатньо старань у юності, вона залишиться дуже могутньою. Але перші кілька років відьомську силу майже неможливо контролювати, вона небезпечна, але прекрасна. Старші відьми сильнішають поряд з молодими й можуть витягувати з них енергію, щоб підживити власну магію. Тільки відьми мають бути однакові. Ми з мамою обидві відьми Кореня, тож вона може забирати мої сили.

Якщо вбити відьму і зробити її вампіркою, вона втратить сили. Якщо тільки не зробити це в ці перші кілька років.

Тому мої сили лишилися, і мама, як і будь-яка інша відьма Кореня, може забрати їх, а я нічого не можу з цим зробити.

Мамині руки, груди, обличчя сяють від світла, що проходить крізь неї. Вона спокійно видихає і розплющує карі очі. В них виблискує внутрішній вогонь, і я відсахуюсь. Вона вже три роки як вампірка, але залишки дитини у мені досі тужать за люблячою мамою, якою вона була раніше. До того, як захотіла влади й перетворилася на загрозу для людей і вампірів.

Перші місяці Зенос щовечора пив дуже багато медовухи і, коли мами не було вдома, розпатякував її секрети.

Як-от її намір знищити бар'єр довкола лісу.

Іноді я намагалася витягнути з нього більше, але він починав плутатися, а потім просто відмахувався від мене. Не знаю, як саме вона хоче знищити бар'єр, але вона має доступ до багатьох історичних документів і переказів, що зберігаються в Раді, і я впевнена, що вона добре підготувалася.

Мама піднімає руку долонею догори. Мить — і над нею кружляє вітер. Крізь щілину під дверима він затягує до кімнати землю з вулиці, яку, певно, наніс через вікно внизу. Землі в маминій руці стає все більше, вона крутиться, аж поки з неї не проростає біла квіточка з жовтою серединкою і солодким, ледь горіховим ароматом. Тільки відьми Кореня на таке здатні, бо пов'язані з землею та усім, що в ній: ґрунтом, камінням, рослинами, квітами, корінням.

Ягоди на губах, вдаване дихання... вони підтримують брехню про те, що вона смертна. Але саме через відьомську силу їй вірять і приймають за свою. Завдяки силі мама з кількома іншими людьми й відьмами досі лишається в Ясності, місцевого уряді, наступному за владою після імператора. Завдяки силі мама вбиває поодиноких людей та відьом на околицях Арборрена, не викликаючи жодної підозри.

— Чудово, — шепоче вона і навіть не дивиться на мене.

Її очі сповнені тепла й задоволення. Вона забирає другу руку з мого плеча, і в мене підгинаються коліна. Перед очима все пливе, доводиться вхопитися за спинку стільця.

— Зенос скоро принесе крові, щоб ти прийшла до тями. Поки мене не буде, тренуйся, добре?

Я негайно киваю, бо вона хоче саме цього. Вона часто приносить до моєї кімнати рослини або горщик землі з камінням, щоб мені було на чому розвивати сили відьми Кореня.

— Ти ж не хочеш, щоб твої сили згасли, — м'яко каже мама. — Вони нас захищають, але скоро можна буде більше не чаїтися. Я повернуся, і нам більше нічого не загрожуватиме, Аво.

«Я повернуся...» Спину вкривають сироти. Я думала, що це чергова поїздка у справах Ясності. А що як вона хоче знищити

бар'єр і звільнити вампірів просто зараз? На цьому тижні? В мені росте паніка.

Якщо в неї вийде, я знаю, що люди та відьми й далі битимуться з нами. Буде багато смертей, і ми не отримаємо ані свободи, ані влади. Люди повернуть собі ліс, а вампіри втратять дім. На нас полюватимуть.

Якщо я попереджу Касіопею, вона захистить мене. Вона перешкодить мамі, збереже бар'єр, а з ним і свої землі від знищення.

Якби ж я могла якось ще переконати маму зупинитися... якось зробити її такою, якою вона була колись...

— Поки тебе не буде, — кажу слабким голосом, — можна мені виходити? Хоча б на годину чи дві. Хоча б разом із Зеносом.

Вона напружується. Ледь помітно, смертний і уваги б не звернув.

— Якщо ти покинеш башту, Аво, ти помреш, — відповідає на тужно. — Я надто багато віддала за те, щоб ти могла жити. Ти ж знаєш про це, правда?

Вона зневажливо показує на вікно.

— Ти не знаєш, як там. Вони ненавидять таких, як ми. Ти така наївна, така слабка, ще й надто добра. Тобі не вижити у жорстокому світі, повному смертних, готових вбивати всіх, хто не схожий на них. Ти не знаєш, як це — покладатися лише на себе. Тож покладайся на мене і вір, що мені вдасться зробити світ безпечним для тебе.

Її голос дзвенить, ця відповідь остаточна, і я відкриваю рот, щоб... що? Сперечатися, благати, гніватися? Не знаю, та й слова помирають ще в горлі, а за мить мама виходить, упевнено виступуючи підборами по дерев'яній підлозі. Зачинивши двері, вона двічі повертає ручку, щоб переконатися, що вони замкнулися. З іншого боку ручка не срібна, тому мамі не боляче.

Потім вона йде. Витираю сльози, що виступили в кутиках очей, бо розумію, що востаннє бачила маму.

Я безсило падаю на стілець, у голові стоїть туман. Сили повернуться, якщо випити крові й поспати, але зараз мені треба зосередитись на тому, щоб утекти.

Чую, як унизу по підлозі тягнуть важку валізу. Двері відчиняються і зачиняються, мама прощається із Зеносом, а потім вдома стає тихо. З вікна видно, як маму супроводжують вартові, яким наказано захищати членів Ясності Арборрена. Якщо у неї вийде, усі вони помруть, як і всі в цьому місті. А вона й далі витягуватиме з мене сили.

Нехай вони ненавидять мене, але я не дозволю, щоб це сталося. Може, вони й праві, що бояться мене й інших вампірів, бо щоб жити, ми маємо пити кров. Але я все та ж Ава. Так, вони ніколи не полюблять мене, але мені не байдужі ці люди й це місто. Врятувавши його, я це доведу. Хай навіть тільки собі.

Через годину я знову витягаю зі сховку в дахівці записник і шарф. Пхаю їх у наволочку, до якої пришила ремені, і раптом чую на сходах кроки Зеноса. Ховаю наволочку в шафі й легко встаю.

Двері відчиняються, до кімнати заходить Зенос із новою чашечкою крові.

— Цього вистачить? — похмуро питає він.

— Дякую, Зеносе.

Я ненавиджу цей солоденький тон, але він від нього веселішає. Від огиди мало живіт не зводить, але я нагадую собі, що це заради свободи. Цією кров'ю мені не напиться, але якщо Зенос піде задоволений, може, потім він не зверне уваги. Не помітить, як я пробираюся на перший поверх і забираю мішки з кров'ю. Не помітить, як я іду з дому.

Мені потрібна кров, щоб не турбуватися про спрагу дорогою до Касіопеї.

Допивши кров, повертаю чашечку Зеносу, і він іде. Якби в мене був пульс, він би пришвидшився. Я дістаю з шафи ганчірку й шпильку. Нечутно підстрибую до дверей, пхаю ганчірку в щілину і стукаю по ручці шпилькою. Я тримаю срібну ручку, долоню пече від болю, але від схвилювання я майже не помічаю цього. Тепер я маю виважувати кожен крок. Я чую, як Зенос спускається, і чекаю, поки він не починає ритися в документах у кабінеті.

«В мене вийде», — підбадьорюю себе. Я втечу з дому. Голо-
си й записник поведуть мене, і я піду й навчуся всього, що маю,
щоб допомогти спинити маму.

Я врятую Арборрен, бо маю серце, хай воно й не б'ється
останні два роки. Я знайду не лише королеву вампірів, а ще
й новий дім і свободу.

Хапаю свою наволочку-мішок, вдягаю на плечі, а тоді йду.
Треба спуститися на три поверхи круговими сходами. Стараюся
не думати про те, що сталося внизу. Я спускаюсь, поле зору зву-
жується, ніби я в тунелі. Я ступаю так тихо, що жодна сходинка
не рипить. Усе, як я уявляла, як мріяла стільки часу.

Вся збуджена, я якраз ступаю на майданчик третього повер-
ху, коли рука хапає мене за лікоть.

Зенос шарпає мене до себе, так що я аж вриваюсь у нього.
Мене охоплює паніка, бо я знаю, що програла. Надія на успіх
зникає, як дим над згарищем. Холодний голос розрізає повітря.

— Ти куди це зібралася, кровососко?

На моїй шиї клацає срібний нашійник, і я кричу.

2 Кає

Перше, що має запам'ятати молода відьма Полум'я, — разом ми сильніші, тому не маємо кидати одна одну. Найяскравіший вогонь розпалюють інші вогні. Самотня ж свічечка приречена вигоріти.

Академія юних відьом Арборрена

Я виходжу із вбиральні у дворі. Переді мною в тумані ширяють світлячки. Мабуть, туман згустився над Арборреном, поки я була всередині. Скоро почнеться моя зміна: я патрулюватиму лісовий бар'єр, шукатиму шпарини, через які можуть прослизнути вампіри. Лишилося пів години, достатньо, щоб зібратися і піти.

Навколо внутрішнього двору стоїть великий дім, у якому живе кілька сімей. Таких будинків у Срібному районі багато, усі вони належать шахтарським родинам. Щоб знищити вампірів, імператор найняв відьом Полум'я, і коли нас стало багато у місті, шахтарі пускали нас жити до себе. Коли тут оселилась мама, вона була вагітна мною. Вона знайшла нам гарне житло і не переїхала, навіть увійшовши до Ясної ради.

Я іду до дерев'яної брами у дворі й підіймаюсь на другий поверх. Мене б'ють дрижаки, вітер дме крізь тоненькі ґратчасті стіни й свище у вухах. Весь будинок просочений димом і пахощами. Заходжу до свого помешкання у кінці коридору. Передпокій темний, на столику біля дивана стоїть незапалений недогарок свічки.

Так тихо, що я чую власне дихання і як рукав куртки човгає по ручці дверей. Іду крізь кімнати з тихою шанобливістю, ніби я в якомусь священному місці — у храмі чи на давній могилі.

З кожним кроком з темних кутів визирають примарні сміх та історії. Спішу до кімнати й зачиняю за собою двері. Принаймні тут привид маминої присутності слабший.

Вичакловую вогник, випускаю його з пальців і лишаю висіти у повітрі, поки я перевдягаюсь і чіпляю на ремінь щойно заточені ножі. Ще я вдягаю на зап'ястя золоті браслети, їх видають усім відьмам Полум'я, коли ми починаємо навчання. Це найгарніше, що в мене є, я ношу їх завжди, коли можу. Браслети у формі вогників. На золотій поверхні вигравіювано обличчя першої відомої відьми Полум'я, яка народилася тисячу років тому. Її обличчя оточує пишне, як клуби диму, волосся.

Перш ніж я виходжу, в очі мені впадає дзеркало біля дверей, накрите чорною тканиною. Вгорі на бронзовій рамі ошатно вигравіювано моє ім'я — Кає. Його мені подарувала мама, коли мої сили прокинулися. За кілька місяців вона померла. Цікаво, чи вона знала, яке полегшення я відчула, коли це нарешті сталося? Але тепер вона ніколи не побачить, як я закінчу навчання і полюватиму на вампірів, зовсім як вона.

Я закінчу навчання, стану найкращою відьмою Полум'я, а тоді знайду вампіра, що вбив її. Злість через те, що з нею сталося, вже допомогла мені і допомагатиме й надалі. Має допомогти. Бо тільки злість мені й лишилася.

Я виходжу з дому, лишаю Срібний район, звертаю на засаджену деревами вулицю. Між будинками й людьми пливе туман. З кожним роком у Срібному районі все тихіше: люди переселяються в інші частини імперії, бо більше не хочуть ризикувати життям і йти до шахт через ліс. Залишилися лише найсміливіші, і вони кивають мені, коли проходять повз. Відьми Полум'я і люди, які добувають срібло, що ним борють вампірів, поважають одне одного.

Далі я підіймаюсь на дахи. В більшості будинків Арборрена лише два поверхи, тож вистачає просто знайти підвіконня, виступ чи сколоту цеглину і підтягнутися.

Довкола мене розлягаються оранжеві й коричневі глиняні черепиці, через туман вони здаються блідими. Ліс півмісяцем

обіймає місто зі сходу на північ. Через захід і південь тягнуться дороги до інших частин імперії. Осіннє повітря морозить, щоб зігрітися, я біжу.

Відьом Полум'я загартовують фізично. Ми бігаємо містом, видираємось на будинки, б'ємося одна з одною, вчимося керувати силами вогню, світла й тіні, орієнтуємось у лісі, вправляємось зі срібними ножами. А ще нас вчать стратегії, виживання у дикій природі і всього, що відомо про вампірів. Усього, що потрібно, щоб їх перемогти.

Дахи й провулки лишаються позаду, я ривками наближаюсь до північного кордону міста. Скоро я минаю більші будинки, що належать багатіям, що засідають у Ясності поколіннями й дружать з імператором. Коли моя мама увійшла до Ясної ради, для неї не відчинилися двері жодного з них, але вона цього й не хотіла. Вона хотіла залишатися з людьми, а не віддалятися від них.

Один з будинків я впізнаю з першого погляду: це дім Серені. Іншого такого немає: він вузький і високий, чотири поверхи обплітає темно-зелений плющ, висаджений довкола. Дім стоїть окремо, темно-сірий камінь вирізняється з-поміж тепліших кольорів сусідніх будинків. Він закручується догори, наче колона чи башта, у якій когось полонили, як у старовинних казках. Древа довкола заступають майже всі вікна у будинку Серені. Але не вікно на горищі.

Серце б'ється швидше, світ здається тьмянішим, коли я дивлюсь на це вікно і все думаю, чи побачу її — Аву. Мою давню подругу.

У ніч, коли померла мама, я годинами шукала Аву. Вона завжди була поряд у тяжкі часи, але тоді раптом зникла.

Її мама сказала всім, що відправила Аву вчитися в іншу провінцію, та я знаю, що це не так. Я все зрозуміла через кілька днів після смерті мами, коли подивилася на дім-башту Ави. Тепер її не видно, але іноді я бачу, як вона дивиться у вікно і по її підборіддю стікає кров.

Серед нас є вампір.